

48132
+

Izdaja Družba Sv. Rafaela v New Yorku, — Published by St. Raphaels Society of New York, 135 E. 2nd Street
Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela
cerkveno pripoznana in priporočena.

PZ 852/1972

Nadžkof John Farley D.D. v New Yorku.

Častno Priznanje.

MILOSTLJIVI nadškof v New Yorku, John Farley, D.D., so se takoj od ustanovitve naše družbe Sv. Rafaela in njenega glasila "Ave Maria" izvanredno zanimali za razvoj in napredek našega delovanja. Večkrat so poizvedovali po Rt. Rev. Monsi. McGear, generalnemu vikarju, kateremu so v poročanje poverili našo zadevo, kako napredujemo, zasledovali naše boje, naše vspehe in trude.

Začetkom meseca decembra je bil naš tajnik poklican k seji vseh generalnih vikarjev nadškofije, kjer je vnovič podal zboru natančno poročilo o našem delovanju in naših namenih. Poročilo je bilo s priznanjem vzeto na znanje in konzistorij je vse potrdil. Na to so nadškof dovolili, da se list "Ave Maria" sme imenovati cerkveni list, da dajo zanj svoje popolno dovoljenje. Družba Sv. Rafaela je cerkveno potrjena in se sme uvrstiti med cerkvena društva. Celemu delovanju pa so dali svoj nadpastirski blagoslov.

Še več! V posebnem pismu se je tajniku naročilo, naj se nemudoma poda domu in v Rim, kjer v imenu nadškofa izposluje za prevažni delokrog še več slovanskih misijonarjev, ki naj se takoj lotijo pastirskega delovanja. G. tajniku se je dovolil dvamesečni dopust, in na praznik Brezmadežnega spočetja se je s parnikom Lusitania odpeljal v domovino.

To je zopet nov vspех za blagor slovenskega in slovanskega katoliškega ljudstva v Ameriki. S hvaležnim srcem naznanimo ta važen korak naprej!

Najprisrčnejša zahvalo dolgujemo milostljivemu nadškofu za izredno naklonjenost in prav očetovsko skrb za naše rojake.

Omenimo še, da milostjivi nadpastir blagoslavljajo tudi vse naše dobrotnike, družbenike in člane.

To častno priznanje in ta očetovska skrb daje odboru nov pogum, da s tem večjo vremo nadaljuje pričeto koristno delo.

Prevzvišeni nadškof pa naj bo uverjen naše vdanosti in otroške zvestobe!

DRUŽBA SV. RAFAELA in "AVE MARIA."

Tiha Sreča.

Sestra Elizabeta.

Samo enkrat bi se vspela
pod nebesni baldahin,
da s pogledom bi objela
tebe, zemlja, iz višin.

Stokrat lepša moraš biti,
kot je zvezdic milijon,
saj na tebi je postavil
Večni svoj presveti tron.

Druge zvezdice so zlate,
ti, pa kot rubin žariš,
božja kri je tekla nate
pod Rešnikov sveti križ.

Dasi majhna med svetovi,
draga v božjih si očeh,
saj oltar in tabernakelj
je samo na tvojih tleh.

In zato ti spleta solnce
dan za dnevom venec zlat,
z žarki čistimi obroblja
pestro cvetje tvojih trat.

Ko se v nočni mrak zaviješ,
večne luči se prižgo,
v zborih božjemu jetniku
slavnostni koral pojo.

Luna tiha s tabo hodi
in z dalje gleda v te,
čudi se, kako zvalila
nase božje si Srce.

Pravijo ti "solz dolina"—
Zemlja, ali je to res?
Zdi se mi, kjer Jezus biva,
mora biti pol nebes.

Ob Novem Letu.

O kako naglo nam beži čas! Kaj je tega, kar smo si veselili in upov polni voščili srečno novo leto 1909! In danes? Tega leta že ni več! Je že zbežalo v večnost. Zopet stojimo na pragu novega leta 1910. Da

Čas zbežuje,
ne čakuje,
in ne pride več nazaj!

In to preteklo leto, kakšno je bilo za te? Kajne, milosti polno in polno dobrot nebeskega Očeta! Da, glej nazaj na preteklih 12 mesecev, na minulih 52 tednov, na odšlih 364 dnuj, česa te spominjajo? Bili niso družega nego nepretrgana veriga dobrot in milosti. Saj je že vsak trenutek časa sam na sebi bil edino le dar božji. Živiš dokler te Bog pusti živeti. Toraj je vsak trenutek bil le njegov dar, le nov dokaz njegove ljubezni tebi.

Čas, kaj je to? Ali ni to samo prilika, katero ti ponuja Bog, da se ž njo okoristiš in si ž njo kupiš večnost in sicer srečno večnost? Kakor se kolo pri vozu vrti in s tem voznika pelje proti cilju, tako se vrste naši dnevi, naši tedni, naša leta življenja, naš čas in nas s tem peljajo hitro k našemu cilju — v večnost nazaj, k izviru našega bitja — k Bogu.

"O si nobis daretur hora!" "O, ko bi nam bila dana le še samo ena ura časa, saj ena minuta! ne, saj še ena sekunda, le en trenutek, kako srečni bi bili," kličejo oni, ki so čas živ-

ljenja že zapravili, ga niso porabili v svojo korist, ki ga niso porabili, da bi jih bil pripeljal k Očetu domov, temveč v sovražnikov tabor — v večno pogubljenje. "O, da bi imel saj še trenutek mojega časa, mojih 20, mojih 30, mojih 60 let, katere sem preživel na zemlji!" je pekoča žeja, je koprneče hrepenenje pogubljenih! Kaj bi dali, kaj pretrpeli, kaj žrtvovali, ko bi mogli doseči to milost! Toda — zamanj! za vekomaj zamanj! Kolo časa se za nje ne vrti več!

O kako neprecenljivi dar si — čas! Človek, kako si porabl lanskih 12 mesecev, toliko tednov, toliko dnuj...?! Pogledj dobro nazaj v to najbližjo svojo preteklost? Kaj ti pravi tvoja vest? Tvoje srce? —

Glej, novo leto začenjaš! Kaj bo tvoj sklep za to leto?

"Novo leto, sprejemam te kot najdražji dar neskončne Ljubezni božje do mene, kot poslanca mojega dobrega Očeta v nebesih in porabiti te hočem v to, da si s teboj kupim kolikor mogoče krasen prostor v nebeski domovini, "kajne, to je tvoj sklep!

Toraj, človek, čas je dar božji, ni dar hudičev! Zato mora biti božji zato ga moraš posvetiti Bogu ne hudiču, posvečen mora biti lepemu krščanskemu življenju in spolnjevanju volje večnega Boga, ne pa spolnjevanju volje peklenškega gospodarja!

"Ave Maria!"

"Ave Maria!" "Zdrava Marija!" to je pozdrav, s katerim pozdravlja naš list, ta slovenski Marijin zvonček v Ameriki, vas, dragi rojaki, ob vstopu v novo leto 1910. v drugo svojega obstanka.

Želje, katere Vam prinaša, so zopet le želje Marijinega jutranjega zvončka: "Ave Marija!" "Zdrava Marija!" Marija naj bo tudi v tem novem letu Vaša skrbna mati! In to bo gotovo, ako je le Vi ne boste pozabili. O, Marija koprni po otrocih in ima že polne roke milosti in dobrot iz zakladnice presv. Srca Jezusovega za svoje otroke in za svoje služabnike! Zato želimo kot novoletni dar našim milim ameriškim rojakom prav prisrčni "Ave Maria!" "Zdrava Marija!" t. j. iskreno želimo, da bi tudi ameriški Slovenci ostali goreči častilci Marijini in njeni ljubljene otroci. O, ako bo to, potem vemo, da bo za nje to leto srečno leto, da bodo obilno prejemali dobrote in milosti od nje, da jim bo ona brisala solze iz objokanih očíj, da jim bo ona lajšala zemsko gorje, da jih bo ona podpirala v njih delovanju, bo njena materina roka branila pred sovražniki,

da bo njeno materino oko čulo nad njimi da jih bo njena materina roka branila pred sovražniki, da jih bo Marija zdravila, ako zbole, da bo ona za nje prosila milosti, ako zabredejo v zanjke greha in hudobije, da bo ona ob njih smrtni postelji, ako bi bilo za nje to leto smrti.

Da, naš list nima za novoletni pozdrav lepšega pozdrava kakor je: "Ave Maria!" Nima lepšega voščila za novo leto za svoje bralce, kakor je voščilo "Ave Maria!"

Naš list "Ave Maria," bo tudi v prihodnjem letu donel, v čast Marijino in v zveličanje naših rojakov, kakor je minulo leto!

Celo vrsto lepih spisov imamo že pripravljenih od raznih pisateljev, da jih bomo enega za drugim priobčevali tekom leta. Skušali bomo kolikor mogoče gojiti leposlovno stran lista, t. j. nauke, katere nameravamo podajati rojakom, prinašali bomo v lepi obliki povestie in dogodbic življenja. Zato nam je že obljubljena krepka pomoč nekaterih slovenskih pisateljev.

Tudi celo zbirko krasnih nabožnih cvetk pesniške umetnosti imamo že skoro za celo

leto v uredniških predalčkih. Častita sestra Elizabeta Kremša, uršulinka ljubljanskega samostana, nam je poslala veliko svojih krasnih umotvorov tudi za ta letnik. Ta pesnica se je s svojimi ljubkimi pesmicami že priljubila našim čitateljem, da so takoj pogrešali, ko je eden mesec ni bilo. So pa tudi v resnici krasne njene pesmice! Tako ubrano zna sestra Elizabeta ubrati svoje strune, in tako primerno, da se nevede kdaj oglasi tudi iz našega srca hvalospev k Bogu, k Srcu Jezusovem, k Materi Mariji. Ali ni res tako? Hvala ji, da ji naš mali in borni listič ni premajhen, in ne preodalen za njene umotvore!

Skušali bomo tudi prinašati v vsaki številki za celi mesec cerkveni kalendar in sicer tako, da bodo rojaki, ki ne razumejo oznanila v cerkvah, kjer so pri službi božji, iz tega kalendarčka zvedeli vse znamenitosti cerkvenega leta v mesecu.

Družba sv. Rafaela bo tudi letos priobčevala v listu svoje težnje in svoje misli, svoje delovanje in svoje vspehe, pa tudi svoje nevspehe in svoje trpljenje, katero jo doletava od nesrečnih odpadnikov od vere.

Zanimal se bo naš list tudi za cerkveno gibanje po naših slovenskih naselbinah in slovenskih župnijah in prinašali bomo poročila o cerkvenih slovesnotih in drugih dogodkih, ki se bodo vršili v njih med letom. Radi bomo priobčili razna poročila, katera se nam bodo dopošiljala v natisek, ako so v zvezi z vero in sv. cerkvijo.

Iz katoliškega sveta bomo prinašali pridno sporočila o bojih in zmagah naše matere sv. katoliške cerkve. Saj pravi vernik čuti s sv. cerkvijo, kakor dober otrok s svojo materijo. Je ona pregnana, boli njega, ona zmaguje, se veseli iz srca!

V zvezi ostanemo tudi nadalje z listom "Bogoljub-om." Zato ne bomo veliko sporočali o cerkvenih novicah iz stare domovine, ker "Bogoljub" tako vestno vrši to svojo nalogo. Želimo le, da bi se ta krasni list obilo razširil po vsej Ameriki.

Sploh, mi bomo storili vse, da spolnimo svojo dolžnost, katero smo prevzeli z uredništvom nabožnega lista. Prosimo samo, da tudi rojaki spolnijo svojo dolžnost do nas, ter nas pridno podpirajo pri vsem temu delovanju.

Cela Družba Prestopila v Katoliško Cerkev.

Anglikanski pridigar Pavel F. Francis je pred leti z nekaterimi somišljeniki, katerim so se pridružile tudi nekatere ženske, v bližini mesta Garrison, N. Y., kupil posestvo 24 oralov, na katerem je sezidal samostan s kapelico, katero je imenoval, kapelico sv. Frančiška. Tu je živela cela družba prav po redu sv. Frančiška. Ko so anglikanski "mnihi" pričeli tu svoje samostansko življenje, je bila cela okolica prava puščava. Hitro pa so spremenili vse v lepo posestvo, katero so izvrstno obdelovali. Izdajali so tudi časopis "The Lamp," ter pospeševali namene neke družbe, ki se imenuje "družba za zadostilo." Ravno tako so tudi nune izdajale slični časopis "Rose Leaves". V spisih so vedno priporočali združenje s katoliško cerkvijo. S tem so se pa odtujili anglikanski cerkvi. Konečno pa so prišli do sklepa, da iz-

stopijo iz sedanje cerkve. Obrnili so se na apostolskega delegata Msgr. Falconio v Washingtonu in sv. oče v Rimu jim je dovolil, da se sprejmejo v katoliško cerkev, in da smejo kot dosedaj v svojem samostanu živeti. Sprejem se je vršil dne 30. oktobra v njih lastni kapelici. V pravo cerkev jih je sprejel generalni vikar škofije Ogdensburg Msrg. Conroy. Pričujoča sta bila o. Pashalis Robinson, frančiškan iz Washingtona in Rev. Patrik Draine iz Coldspring. Nedeljo potem je pristopila v Piksville neka odlična in jako znana žena, ki je sedaj delovala med angleškimi ženami za tretji red sv. Frančiška, v katoliško cerkev. V celem je bilo 19 oseb sprejetih v cerkev. Kdor resno išče resnico, jo s pomočjo milosit božje tudi najde.

Nove Cerkevne Zakonske Postave!

Predlansko leto o veliki noči so stopile v veljavo, kakor znano, nove zakonske postave in zapovedi, ki urejajo veljavnost katoliških zakonov po vsem svetu enako. Preje namreč niso bile. Nekateri škofje so imele še prvotne postave, druge so se pa ravnale po postavah, katere je izdal občni cerkveni zbor Tridentinski. Nove postave pa veljajo za vse katoličane,

za vse katoliške odpadnike in vse, ki so bili katoliško krščeni, in sicer po vsem svetu enako. Te nove postave določajo:

A.) Katoliške zaroke.

Glede teh veljajo sedaj sledeče naredbe in postave:

a) Zasebne, t. j. samo ustmeno narejene zaroke (=obljube zakona) katolikov nimajo no-

bene obvezne veljavnosti ne pred Bogom, ne pred cerkveno oblastjo. Toraj ne vežejo v vesti in ne delajo nobenega zakonskega zadržeka za drug zakon.

b) Da imajo zaroke katoličanov pred Bogom in cerkveno oblastjo obvezno veljavo, se zahteva, da so narejene **pismeno** in to **vpričo** škofa ali vpričo **župnika** ali pa vsaj v to pooblaščenega mašnika, ki to pismo podpiše kot priča. V nenavzočnosti duhovnika, morati to pismo podpisati vsaj dve priči.

c) Vernikom naj se take zaroke nasvetujejo. Take veljavne zaroke, narejene nekaj mesecev pred poroko, bodo zmanjševale nespametne naglice, s katero se tako pogosto sklepajo zakoni, tako nepremišljeno in gotovo bojo tako zmanjševale število nesrečnih zakonov.

B.) Katoliške poroke.

Glede teh določajo nove postave v glavnih potezah:

a) Vsaka poroka se mora izvršiti pred župnikom, ali pooblaščenim mašnikom in pred dvema pričama, drugače je neveljavna.

b) Poroka dveh katoličanov pred protestantovskim pridigarjem (ministrom) pred suspendovanim duhovnikom t. j. takim, kateremu je prepovedano maševati) ali pred imenom izobčenim duhovnikom, ali pred svetnim, civilnim uradnikom (sodnikom, aldermanom, notary public) je neveljavna in sploh poroka ni.

c) Poroka katoliških odpadnikov (=takih, ki so odpadli k protestantizmu ali brezvertstvu) pred protestantovskim ministrom ali civilnim uradnikom je neveljavna.

d) Poroka katoličana s protestantom ali s takim, ki ni bil krščen, pred protestantovskim pridigarjem ali civilnim uradnikom, je neveljavna.

e) Za poroko katoličana z nekatoličanom treba vselej posebnega dovoljenja škofovega, da je veljavna.

f) Poroka brez dveh prič je neveljavna. Samo duhovnik-poročevalec in še ena vriča ne zadostujeta za veljavnost poroke.

g) Katoličani, ki se poročajo zunaj župnije, kjer so bili krščeni, morajo prinesiti, seboj dokaz, da so bili res krščeni (krstni list).

h) Poroka se mora izvršiti pred župnikom, v čigar župniji stanuje nevesta.

i) V krajih, ki so zelo oddaljeni od katoliškega duhovnika, in kjer bi bilo silno težko priti do njega, ali bi se ga ne moglo pričakovati še najmanj en mesec, v takih slučajih določuje nova postava, da je poroka veljavna pred Bogom in pred cerkveno oblastjo, ako si ženim in nevesta dasta pred dvema pričama medsebojno dovoljenje v zakon. Poskrbeti pa morata vse, karkoli se zahteva, da bo njihova poroka veljavna tudi pred državo. Dalje morata takoj po poroki pismeno sporočiti o tem škofu ali župniku, v čigar oblast spada oni kraj, in mu poslati vse podatke, da ju vpiše v poročno knjigo.

Vendar so taki slučajji zelo redki. Ako morada res ni v bližini slovenskega ali slovanskega duhovnika, je gotovo kje kak katoliški duhovnik druge narodnosti, ki ima v oskrbi dotični okraj. Treba samo poizvedovati zanj.

Ako bi pa res kak naš rojak bil v takem položaju, da bi nikakor ne mogel priti do duhovnika, da bi se pred njim poročil, da bi bil tako daleč proč od njega, ali bi res nikakor ne mogel priti do njega, naj bi se pa gotovo radi varnosti in mirne vesti preje pismeno obrnil na kakega slovenskega duhovnika v Ameriki, mu natančno razložil svoj položaj in ga prosil za svet in navodilo. Tudi družba svetega Rafaela bo dala rada in z veseljem pojasnila v takem slučaju.

Vsa ta določila pa veljajo samo za zakone, ki so se sklenili po velikinoči pred lansko leto, ali ki se bojo sklenili v prhodnje. Zakoni pred predlansko velikonočjo se sodijo po določilih, ki so bila preje veljavna v škofiji, kjer so se sklenili.

Sveto Rešnje Telo in Nasa Organizacija.

(Govor č. g. Janeza Kalana na evharistiškem shodu v Dubrovniku.)

Kakor smo že sporočali, se je vršil letos v avgustu velik evharistiški slovensko-hrvatski shod v Dubrovniku v Dalmaciji. Okrog 500 slovenskih in hrvatskih duhovnikov se ga je udeležilo. Krasni so bili govori, ki so se govorili ob tej priliki. Izmed vseh naj za danes navedemo enega v kratkih potezah, katerega je imel č. g. urednik Bogoljuba. Rekel je:

Slovenec i Hrvat — dva pobratima — med seboj v objemu, pred živim Bogom v tabernakelnu pa na kolenih, — kakov lepši prizor si moremo misliti?!... Hrvat in Slovenec, v senci tabernakelna, v žaru večne luči, resno

razmišljajoča, kako bi mogla v našem ljudstvu ohraniti in še močneje zanetiti blaženo luč božjega spoznanja in sveti plamen božje ljubezni, — kaj na vsem svetu more biti idealnejšega, kaj samemu ljubemu Bogu milejšega?!...

Iz bratskog zagrljaja
poleti pjesma sveta,
uznesi sreću raja
pred lice cielog sveta!
Dva svietla sada staše
u jedan plamen sjat',
kad desnicu si daše
Slovenac i Hrvat.

Da, bratje, ta evharistični sastanek, ki se vrši v bratskem zagrljaju, mora roditi praktične in to bogate in zlate sadove povzdige verskega življenja v narodu hrvatsko-slovenskem. Gre se za Tvojo reč, bi se lahko reklo, za tvoj dobrobit se gre, narod naš, pri tem sestanku.

Naša ljubezen do evharističnega kralja ne sme biti le platonična; biti mora praktična. "Peter, ali me ljubiš?" je vprašal Zveličar prvaka apostolov. "Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim." "Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!" Hotel je reči: Pasi jagnjeta in ovce, skrbeti za mojo čedo, — to mi bo dejanski dokaz tvoje ljubezni do mene. In to velja tudi nam! Delati, skrbeti, žrtvovati se, in če treba tudi umreti, ali vsaj življenje okrajšati si za duše od Boga odkupljene, — to mora biti geslo duhovnika, ki se šteje prijatelja evharističnega Jezusa. Evharistija je središče duhovnikovega življenja. Iz njega, ki je alfa in omega, izhaja pri duhovniku vse in v njega se nazaj povrača vse. Iz tega središča in ognjišča pa švigajo iskre in se vsipljejo žarki dejanske ljubezni na vse strani.

Ko mašnik zjutraj po najmanj četrturni zahvali po sveti maši jemlje slovo od Jezusa v tabernakelnu, ko mu izroča zadnje izraze zahvale in sporoča zadnje pozdrave, tedaj se pa vzdigne s stopnjic oltarjevih tamquam leo ignem spirans kakor lev in gre — širit kraljestvo Jezusovo po zemlji. Srce njegovo je pri Jezusu telo gre za delom. In ko trka čez dan sem in tje: od doma v šolo, iz šole k bolniku in nazaj, in ko zagleda izmed zelenega drevja ali iznad hišnih streh dvigajoč se cerkveni stolp, ki ga spominja na njegovega ljubljence v cerkvi, tedaj mu uhajajo vedno misli k njemu, iz srca njegovega pa se utrinjajo iskre ljubezni: vse iz ljubezni do tebe, do tebe, moj Jezus! Sanctificetur nomen tuum, Posvečeno bodi Tvoje ime, adveniat regnum tuum! pridi Tvoje kraljestvo. In ko zvečer zopet kleči pred tabernakelnom, tedaj prosi in zdihuje, naj bi Jezus blagoslovil njegov trud, da bi mogel za nj veliko, veliko storiti: ut omnes te cognoscant, ut omnes te diligant! da bi te vsi spoznali, da bi te vsi ljubili. Da mihi animas, cetera tolle tibi! Daj mi duš, vse drugo vzemi. O kako ga boli, da je toliko ljudi, ki Boga ne poznajo! Kako srečnega bi se štel, ko bi mogel njemu pred noge položiti cel svet, da bi ga molil! Ko bi mogel vsaj vse svoje rojake! Optabam ego ipse anathema esse pro fratribus meis, qui sunt cognati mei secundum carnem!... Želel sem biti sam zavržen za brate ki so mi sorodni po krvi.

Tako zdihuje, tako moli, tako dela evharistični duhovnik.

Delati pa, da bo kaj uspeha, se ne sme tjevendan, ampak po **določenem načrtu**. Kakor neskončno modri Bog vedno rabi najpriprav-

nejše pripomočke, da svoj namen doseže, tako mora tudi duhovnik rabiti najpripravnejša sredstva v dosego svojih namenov.

Stvar pa, ki zagotavlja v našem času največji uspeh, se imenuje: **organizacija**. Organizacija! kdor hoče vedeti, kaj organizacija doseže, naj se gre poučit k našim nasprotnikom — socialnim demokratom. Kakor so ti organizirani, in kako drže skupaj — kakor veriga! Skrivnost njih uspeha se imenuje — organizacija. Otroci sveta so pač modrejši v svoji vrsti kakor otroci luči! Med katoličani se žalibog še vedno dobe nazadnjaki in starokopitneži, ki še danes ne uvidijo potrebe organizacije krščanskega ljudstva in pravijo: saj imamo že organizacijo: katoliško cerkev. Res je cerkev katoliška po svojih škofijah in županih najlepša organizacija; a sama ta organizacija v naših dneh več ne zdostuje.

Dovolite, da rabim — dasi nisem prijatelj tujega govorjenja — vendar ker je že stereotipna, dovolite, da rabim enkrat tujo besedo. Znan je klic socialdemokratov: Genossen, organiziert euch! Ko bi jaz mogel stopiti na visoko goro, da bi me slišali po vsem svetu, zaklical bi na ves glas: **Christen, organisiert euch!** Ljudje krščanski, organizirajte se! **Slovinci, organizirajte se**, kolikor še niste organizirani! **Hrvatje, organizirajte se!** **Organizirajte se**, preden vam sovražnik vaše ljudstvo ugrabi! **Organizirajte se**, — v tem edinem je **vaš spas!** (Glasno odobravanje). Vse organizirati, se pravi: vse rešiti; nič organizirati, se pravi: vse ali vsaj večino zgubiti. Organizirajte se vsestransko, organizirajte se **hitro**, **dozaker ni prepozno!**...

Pravim: vsestransko. Potrebe so danes mnogovrstne, in za vse je treba skrbeti. Poglejmo nekoliko posamezne organizacije, — vsaj glavne! Le nakratko se jih morem dotekniti; pa vsaj nakratko!

Kaj je organizaciji potrebno najprvo? Najprej je treba, da se organiziramo — mi duhovniki sami. Duhovščina je sicer že od nekada organizirana po hierarhiji; a te organizacije tukaj ne mislim. Danes, ko se vse druži in zbira, treba je, da se i duhovniki pogostokrat zbiramo na resne posvete o vseh mogočih stvareh, ki jih čas zahteva od nas.

To je prvo potrebno. Na teh sastankih se po tem pa poraja organizacija ljudstva.

Izmed organizacije ljudstva samega je najvažnejša organizacija mladine. Mladina, mladina! Na to nam je obračati vso, vso skrb. Ravno mladina potrebuje organizacijo, ako nočemo, da nam jo vzamejo drugi.

Organizacija mladine je lahko več vrst.

Prvič strogo crkvena. To imamo pri nas Marijine družbe (Kongregacije), katerih je v ljubljanski škofiji za mladeniče 150, za dekleta pa 250, po vseh slovesnih škofijah pa gotovo

nad 700, in več kot 50.000 mladih ljudi je na ta način organiziranih. Tudi na Hrvaškem se širijo kongregacije vedno bolj in naj bi se le prav zelo namnožile!

Mladi ljudje, posebno mladeniči, se pa nočejo zadovoljiti samo z molitvijo. Treba jim je nuditi še kaj drugega, da se ohranijo pri dobri volji, da se zabavajo in izobražujejo. V ta namen služijo pri nas katol. "izobraževalna društva," v katera imajo pa pristop zraven mladine tudi drugi ljudje, zlasti možje, a mladeniči imajo največjo vlogo. Teh društev združenih v "slovenski krščansko-socialni zvezi," je na Slovenskem kakih 500.

V najnovejšem času so pa vpeljali za mladeniče še posebne telovadne odseke "orle." In v par letih je teh organizacij nastalo kakih 70.

Ko pa skrbimo ljudstvu za duhovne potrebe, ne smemo pozabiti tudi telesnih, materialnih. V ta namen služi organizacija gospodarska ali ekonomična. Ravno pri tej organizaciji smo se našli Slovenci in Hrvatje res v bratski vzajemnosti.

Omeniti moram še politično organizacijo. Naj reče in misli kdo, kar hoče: naj nam je prav ali ni prav: dokler se v politiki in političnih zborih odločujejo velika cerkvena vprašanja, kakor so šola, zakon i. t. d., toliko časa imamo katoličani pravico, in ne samo pravico, ampak sveto in vestno dolžnost, brigati se za politiko. Nasprotnikom to seveda ni prav; ali to nas ne sme motiti. Njim bi bilo gotovo najljubše, ko bi mi — spali, a "ko so ljudje spali, je prišel sovražnik in posejal ljuliko pšenici."

Govoreč pa o organizaciji, ne morem, da bi ne omenil tudi ene organizacije, s katero se jaz posebe bavim. To je boj proti alkoholizmu. Prosim, nikar misliti, da je ta stvar neumestna za evharistični kongres. Ravno narobe. I ta stvar je v zvezi z evharističnim gibanjem, ker je to, zoper kar se mi borimo, — zloraba alkohola — v dijamentralnem nasprotju s presv. Evharistijo. Na eni strani duhovno uživanje, na drugi uživanje telesno. In eno izključuje drugo.

Na Slovenskem bijemo boj zoper pogubni alkoholizem že nekaj let.

Samo še ena organizacija bodi posebe omenjena!

V teh dneh, kakor mi, zborujejo na slavnem Velegradu drugi goreči možje, ki imajo pred seboj drugo veliko in lepo idejo — združenje vseh Slovanov v edinopravi katoliški Cerkvi. Gotovo nas vse prejšnja ista plemenita želja, i naj bi se ta velika ideja skoro uresničila! Seveda ni dosti, to samo želeti, marveč je treba to idejo dejansko pospeševati.

Jaz že davno gojim željo, da bi Slovenci kaj več storili za misijone. Saj mora vsakega res-

nično katoliškega duhovnika boleti, videčega, koliko sto milijonov ljudi sedi še vedno v senci nevere i premišljujočega, da tega našega Boga v tabernakelnu, ki je vsa naša sreča na zemlji, tolki ne poznajo!... tedaj, da bi Slovenci kaj več storili za misijone. Darujejo naši ljudje za misijone radi, a misijonarjev skoro nikakih nimamo, ker nimamo nobenega misijonišča ali semenišča, v katerem bi se misijonarji vzgajali. Mi smo za to premajhni in prešibki; — le če bi se vzeli skupaj s Hrvati, lahko napravimo kaj takega. In kje naj si izberemo mi svoje misijonsko polje? Lepo bi bilo med pogani, ki pravega Boga še sploh ne poznajo, — a misijonska četa se nam ponuja še bliže i med našimi raskolnimi brati Slaveni na bližnjem Balkanu. Zares čudno! Francoski in nemški misijonarji se ukvarjajo doli s temi siromaki, — a mi, ki smo jim najbližji, se ne menimo dosti za nje!....

Hrvatje in Slovenci, oprimimo se velike cirilo-metodske ideje, vpeljimo po vseh naših škofijah velegrajsko "apostolstvo sv. Cirila in Metoda" in vzemimo se skupaj pa napravimo nekaj za rešitev naših razkolnih bratov!

Toliko pregleda o posameznih organizacijah! Še enkrat rečem: Ljudje krščanski, organizirajte se! Da bomo pa močnejši, vzemimo se skupaj Hrvatje in Slovenci!

Bodimo Slovenci in Hrvatje eno v krščanskem delu za ljudstvo!

Le mnogo shodov! To je znamenje življenja. Če se kri živahno preteka po telesu, je telo zdravo in krepko; in če je mnogo shodov, mnogo zborovanj, mnogo posvetovanj, je akcija krepka, živahna.

V tem tedaj naj obstoji naša vzajemnost, naša ljubezen bratska, da drug drugega bodrimo, drug drugemu podajamo roko k delu krščanskemu. Ravnajmo tako, pa bo vedno bolj resnica, kar pojemo!

Dva svetla sada staše
u jedan plamen sjat',
kad desnicu si daše
Slovenac i Hrvat!

Sklepam, prijatelji; sklepam in ponavljam: i naš lepi evharistični sestanek mora roditi bogatih praktičnih sadov poživiljenega krščanskega življenja v našem narodu! V ta namen se danes vnovič posvetimo našemu evharističnemu Kralju, posvetimo vse svoje življenje, vse svoje moči, vsak trenutek tega življenja, vsako stopinjo, vsako besedo, vsak gibljaj in vsak dih! O Jezus, naš nebeški Prijatelj, ki ves živiš za nas, ki si vsak dan naša jed in naša pijača, tudi mi hočemo živeti edino za te, — za te in za ljudstvo tvoje in naše; za te živeti, za te delati, za te trpeti in vse storiti, da bo — Kristus zavladal v vsem in bo vsa naša domovina eno kraljestvo božje, v katerem se bo v mogočnih akordih pela neprenehana hvala evharističnemu Kralju!

Družba sv.

Rafaela.

Vpredvarek.

Našega malega lističa gre lepo število vsaki mesec tudi v Evropo. Naša družba in njen list imata namreč namen biti vez med rojaki v stari in rojaki v novi domovini. To smo takoj ob začetku teh podjetij jasno in glasno povedali. Naš list ima namen zato, kakor buditi rojake po Ameriki k štanovitnosti v edino zveličavni sv. veri in zvestobi sv. katoliški cerkvi, tako tudi rojake v domovino seznanjati z našimi cerkvenimi razmerami, da ne bodo imeli napačnih pojmov o nas.

Kako v resnici napačni so velikrat pojmi katere imajo v Evropi o nas. Mnogi mislijo, tu je prosta dežela, da toraj ni ne Boga, ne vere, ne greha, ne pekla, temveč, da je vse dovoljeno. To se prav često bere tudi po listih in spisih. Kaj rado se očita, ne ravno toliko slovenski duhovščini, kakor duhovščini v Ameriki sploh, da ne vrši svojih dolžnosti, da je polna takozvanega modernizma. Ako se poroča o številu katoličanov v Ameriki, se kaj pogosto dostavlja: "Toliko so našli v Združenih državah katolikov. Toda v resnici bi jih pa moralo biti vsaj še enkrat toliko. Kje so pa ti? Zgubili ste jih." — Da je to očitje velika krivica ameriški duhovščini, tega ne pomislijo ti pisavci. Res je namreč, da se dobe slučajji, kjer ni vse, kakor bi moralo biti. Toda to so in ostanejo samo posamezni slučajji. V veliki večini, da naravnost trdimo, vsa duhovščina pa vrši natančno svojo dolžnost. Tokaže bujna rast in procvitanje sv. katoliške cerkve v Ameriki. Take sodbe slone edino na nepoznanju naših razmer.

Dalje je treba, da naša slovenska duhovščina v domovini, jasno pozna tudi naše razmere tukaj, v katere spušča svoje vernike, ko gredo v tujino. Le tako jim bo mogla dati navodil na pot, nasvetov in naukov, kako naj se ravnaajo, ko pridejo sem. Mogla jim bo pa tudi dati potrebnih izpiskov iz farnih knjig, ki jim bodo tu prav prišli, in ki bodo omogočili redno

pastirstvu duhovščini tukaj. Pri vsakem delovanju treba nekega zistema, treba pa tudi skupnega opstovanja vseh, ki imajo pri stvari besedo.

Zato je gotovo dolžnost našega lističa in družbe sv. Rafaela tudi tukaj vse storiti, kar le mogoče, da bo naše delovanje enotno, in tako tudi uspešno. Pod zgoranjim naslovom bomo skušali od časa do časa prinašati sestavke o naših cerkvenih in verskih razmerah. In sicer o naših cerkvenih razmerah sploh in potem v prvi vrsti o slovenskih cerkvenih razmerah. Tako bodo doma lahko spoznali v kakih verskih razmerah žive naši izseljenci tukaj in po tem uravnali svoje delovanje.

Pri tem pa seveda ne bomo opustili prinašati redna poročila o važnih dogodkih iz posameznih naselbin in župnij, kolikor nam bo seveda mogoče jih zasledovati.

NAŠE PODRUŽNICE.

Kakor smo omenili že lani v decembrovi številki, bo letos naše poglavitno delo merilo na to, da razširimo svoj delokrog po slovenskih naselbinah. Ni treba nam ne naglice ne sile. Ameriška slovenska javnost že pozna naša strmljenja in smo uverjeni, da nas ne bodo več odbijali, vsaj tam ne, kjer je še kaj smisli za dobro stvar. Polagoma in prav kakor bodo potrebe zahtevale hočemo delovati. Dobro delo je podobno rastlini: treba je vsejati seme, vsaditi korenjro... s časom začne seme kaliti, korenina zeleneti in rastlina vspevati. Tako tudi koristno delo.

Sprva se mora med narod razširiti misel. To je treba podpirati kakor mlado rastlino, jo gojiti, ji prilivati navdušenje... in s časom postane močna, da se njenemu vplivu nikdo ne more vstavlja.

Naša misel je vsajena! Tudi vskalila je že lepo. Treba je jo samo še skrbno gojiti s potrpljenjem, ne z naglico, še manj pa s silo. Vse je pripravljeno — — — vspehi zagotavljeni!